

under Nr. 5 har jeg Intet at erindre i Realiteten. Det vil let ses, at det Underændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille under Nr. 2, er en ren Redaktionsændring. — Smød Forslaget under Nr. 6 har jeg heller Intet at bemærke. Selvsølgelig gjælder det Samme med Hensyn til Forslaget under Nr. 8. Hvad endelig Forslaget under Nr. 9 til § 10 angaar, har jeg heller ikke noget Væsentligt at indvoende derimod. Ogsaa det Underændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille til dette Forslag, er, som det vil ses, en ren Redaktion. Det forholder sig, som det blev udtalt af den ærede Ordfører, at Udkastets § 10, første Stykke kun vil finde Anvendelse paa Værkshusholdere, der ere dømtte, forinden Loven af 23de Mai f. A. traadte i Kraft. Betydningen af en saadan Bestemmelse vil altsaa efterhaanden mere og mere tabe sig, og jeg kan derfor vel finde, at det maasse vil være ganske hensigtsmæssigt i Stedet for den foreslaaede Bestemmelse, hvis praktiske Betydning bestandig vil blive mindre og mindre at sætte en Bestemmelse som den, Udvalget har bragt i Forslag under Nr. 9. — Tilbage staar af de stillede Ændringsforslag saaledes kun det Forslag, som 2 ærede Medlemmer af Udvalget have stillet under Nr. 7 til § 4. Med Fare for paa dette Punkt at synes mindre human end Udvalget, maa jeg dog udtale mig imod det stillede Forslag. Naar jeg gjør det, er det, fordi dette Forslag, naar det bliver vedtaget, vil paa en høist foruroligende Maade gribe forstyrrende ind i hele den Ordning af Prostitutionsvæsenet, som efter fleraarige Forhandlinger gennem Kommissioner med videre foreløbig er paatæntt her i Kjøbenhavn. Systemet med offentlige Huse og private Huse tænkes foreløbig bibeholdt, og jeg tror heller ikke, at det godt kan være anderledes. For saa vidt jeg har dannet mig nogen Mening om Sagen i dette Dieblit, vilde jeg ogsaa anse det for urigtigt at udslette Forskjellen mellem disse 2 Klasser. Men Opstillingen af et saadant Klassesystem gjør det efter Alles Mening, der hidtil have havt med Sagen at bestille, aldeles nødvendigt, at Politiet maa have en diskretionær Myndighed, som navnlig maa bestaa i, at kunne flytte Personer fra den ene Klasse til den anden. Dette udelukkes ved Forslaget, som det er stillet af de 2 ærede Medlemmer af Udvalget, og jeg skal derfor meget anbefale det ærede Landssting ikke at følge dem. — Jeg har kun tilbage at gjøre en enkelt Bemærkning ved § 9 efter den Anledning, som den ærede Ordførers Udtalelse dertil giver. Naar der tales om Sager, der anlægges i Medfør af denne Lov, maa jeg tilstaa, at jeg gaar ud fra, at der herved kun kan være Tale og Domsager, og at Bestemmelsen altsaa over Hovedet ikke kommer til Anvendelse paa saadanne Afgjørelser, der ere at træffe administrativt, men kun paa dem, der ere at træffe ad judiciael Wei.

Fejsen: Efter den Stemning, som gik gennem Salen ved Lovforslagets første Behandling, var jeg da noget bly og udføelig ved at udtale mig om disse Forhold, saa at jeg indskrænkede mig til blot at antyde de Betragtninger, som medførte, at jeg ikke kunde slutte mig til de Grundsaetninger, der have været de ledende ved dette Lovforslags Udarbejdelse. Jeg skal og bør jo ikke igjen komme ind paa disse Betragtninger ved denne Behandling, men tør dog maasse som Indledning til, hvad jeg ønsker at sige om de Ændringsforslag, som jeg har været med at stille, tillade mig at udtale, at det forekommer mig lidet heldigt, at man har søgt at ordne dette Forhold ved Lovregler, der ikke ere udtømmende og dog gaa meget i Detail, medens jeg tror, at det havde været rigtigere, at man var gaaet den Vej, som i 20 til 30 Aar har været anbefalet af en Mængde af de Hygieinister, som have beskæftiget sig med disse Forhold, en Vej, som ogsaa har været tilraadet meget stærkt af det internationale Lægemejde, der for nogle Aar siden afholdtes i Paris, og som endelig i den senere Tid i 1868 har været fulgt i Sachsen af Landdagen og Regjeringen, nemlig den, at der gives Justitsministeren en almindelig Bemyndigelse til med Hensyn til dette Forhold at give de Bestemmelser og de Forbud, som Hensynet til Samfundets Vel, Hensynet til god Orden og Sundhed gjøre nødvendige, samt at fastsætte visse Straffe for Overtrædelse af saadanne Bestemmelser. Herved vilde man komme ind paa en Vej, som langt bedre var stiftet til at give det Skøn, som nødvendig maa hævdes for Administrationen over for disse Forhold, den ønskelige Frihed, og man vilde tillige naae til, at man gennem instruktiviske Regler fra den øverste Justitsmyndighed kunde tilvejebringe en vis Ensartethed i Behandlingen af de paagældende Forhold. Trods dette har jeg dog troet at burde medvirke til Betænkningen og at deltage i at stille Ændringsforslag, dels fordi jeg i Almindelighed tror det rigtigt overfor praktiske Formaal at være søielig med Hensyn til Maaden og Midlerne, hvorved Maalet kan naas, dels ogsaa fordi jeg virkelig erkjender, at der, naar Loven kommer ud med de Ændringer, der ere foreslaaede, vil kunne udrettes baade noget Nyttigt og noget Godt. Navnlig vil Loven kunne bidrage til at styrke de Politimestre, som for at dække deres eget Ansvar sætte Pris paa at have et skrevet Bogstav for sig, saa at de med større Over end hidtil udøve den Virksomhed, som Bekæmpelsen af dette Samfundssonde kræver. Men skal der være Haab om at læge denne store Brøst, som Civilisationen og Livets Fordyrelse fører med sig, og som i Sandhed ikke blot andre Steder, men ogsaa her i Landet har grebet om sig paa en forfærdelig Maade, og mod hvilket de Midler, der ere anvendte, hidtil have vliift sig ganske ufyldestgjørende, ser jeg ikke rettere, end at man er